

Checkpoint
Maluy Benet
Can Serrat 14 - 23 d'abril 2018

El projecte en què he treballat a Can Serrat és una novel·la coral sobre la corrupció. Està contada per un narrador omniscient i l'acció transcorre en l'actualitat, en un país jove i imaginari, Birciva.

La novel·la consta de tres parts.

Primera part

Comença a la porta d'uns jutjats on és un assessor del president de la segona legislatura del partit de dretes La Unió Democràtica. Està citat com a testimoni en un cas de corrupció.

A continuació es detalla la vida dels protagonistes de la novel·la des de la infantesa fins el moment en què entraran a formar part del govern de l'últim president.

Segona part

S'hi narra el desenvolupament de la quarta legislatura del govern de Birciva. Com els nous polítics, malgrat els seus bons desigs, amb el pas del temps oblidaran els objectius que s'havien proposat en entrar a governar.

Tercera part

Es descriu el judici per corrupció dels personatges, l'exposició de les seues actuacions i les sentències que dictaminaran els jutges encarregats dels casos.

Estic treballant des de fa més un any en aquest projecte, i a Can Serrat vaig escriure la història dels personatges abans que entren a formar part del govern.

Des del primer moment que vaig arribar a Can Serrat, em vaig sentir acollida tant pel personal de la residència i residents, com pel seu peculiar edifici amb els diversos espais, tan lúdics com de treball, així com l'immens jardí on és la petjada dels artistes que hi han passat.

El temps que hi he estat ha sigut molt productiu i he aconseguit avançar el treball més del que tenia previst. A la qual cosa han contribuït el comportament respectuós dels residents que hi havia, on res destorbava la concentració; el paratge on està enclavada la residència, voltada de natura; i la relació amb uns companys de diferents nacionalitats que han creat un ambient de silenci propici per al treball creatiu, i sociable i de col·laboració quan ens reuníem a sopar on em compartit les nostres vivències i experiències.

Molt interessant fou la reunió que vam tenir, el dia 20 d'abril, els residents escriptors de Can Serrat amb els de la Residència Jivar de Barcelona, que hi van venir amb la Mireia Estrada, directora i fundadora. En aquesta reunió, coordinats per Daniel Moreno, cada resident vam exposar el nostre projecte i vam llegir un petit fragment del que estàvem fent a la resta de participants. Fou un encontre molt productiu i enriquidor.

De Can Serrat recorde amb estima l'intercanvi d'idees i d'experiències amb altres residents, l'ambient distès i càlid, el jardí, el camí al Bruc que jo feia cada dia per a estirar les cames després de moltes hores davant de l'ordinador i comprar queviures a les botigues del poble, les caminades per les muntanyes, la imatge impassible de la mola de Montserrat i l'ambient que es respira, un xic màgic, a l'enorme masia, que hi arriba a sentir-se com un personatge viu.

Mostra de text de la novel·la

“Saber jugar al pàdel és indispensable per a triomfar en política o en els negocis relacionats amb la política, deia sempre Gustau Gabalis, germà de Natalena que era un comerciant de la ciutat més important de Birciva després de la capital. Tenia una empresa de congelats. Era el segon fill d’una família de tres germans i dues germanes. La més gran de les xiques havia fet un bon matrimoni amb un jove que pertanyia a una família pròxima a la casa reial la qual cosa li permetia assistir a molts esdeveniments socials i treure’n profit per als seus interessos comercials.

Gustau Gabalis vivia tranquil·lament amb la seua dona i dos fills en una gran casa als afores, quan un dia va rebre la telefonada de la seua mare, que vivia a Redènia, el país del qual s’havia separat Livença, per a dir-li que a veure què feia amb la seua germana Natalena, perquè ja tenia edat per a treballar o estar casada. Que li busqués un marit o un treball. Amb la pensió de viduïtat que rebia no podia fer miracles. I la germana gran ja no volia pagar les seues despeses perquè, amb la independència del país, els negocis del seu home se n’havien vist afectats. Dir que no a la seua mare era una tasca difícil, per no dir impossible. No obstant això ho va intentar dient-li que ‘no puc fer gran cosa, els canvis polítics també m’han afectat, com a tothom...’ ‘Segur que pots, sempre has sigut molt ploraner i diners tindràs que ets una persona molt espavilada i estalviadora. Que estiga amb tu una temporada i a veure què passa’. La mare no volia collar-lo massa. El més important era treure’s del damunt la seua filla que era mandrosa i del morro fi. Així és que als pocs dies arribà Natalena a casa del seu germà amb dues maletes, un vestit de marca i xerraire i simpàtica com sempre. La cunyada la va rebre sense expressar el que sentia. Mai no l’havia suportat, amb les seues ínfulas de dona de casa bona, malgrat ser d’una família de classe mitjana, haver anat a una escola on anaven les filles de les cases riques, gràcies a una amiga de la mare que va fer possible que les dues xiques pogueren fer els estudis obligatoris en aquella escola. Sempre havia dit que les seues cunyades no tocaven de peus a terra, especialment Natalena, perquè l’altra germana al cap i a la fi, amb el seu matrimoni sí que es permetia ser una tifa. Natalena tapà amb la seua xerrameca la fredor de la rebuda de la cunyada, mentre aquesta li ensenyava l’habitació i es disculpava per no tenir-ne una més gran, però és que la destinaven als convidats, que se solen quedar un parell de dies, cosa puntual, digué. Natalena pujà per a acomodar-s’hi i canviar-se de roba. Cosa que aprofità la cunyada per a telefonar al seu home. La teua germana acaba d’arribar. Fes el favor de no tornar a casa tard.

Natalena, després de canviar-se de roba, s’acomodà a la butaca del jardí, sota la pèrgola, amb una revista i un vermut que li havia preparat la cunyada abans d’anar a la cuina. Els dos fills dinaven a l’escola i no tornarien a casa fins a la vesprada. El seu home, solia arribar-hi cap a les vuit perquè era dels qui li agradava ser l’últim en abandonar la feina, encara que ella esperava que aquell dia arribés per a dinar, perquè no sabia què fer amb aquella dona que no parava de xerrar a tota velocitat i de riure les seues gràcies a les quals la cunyada no li la trobava”.